

David Šenk

Poslední con

Poslední celovesmírný SF con se konal 18. 12. 26456 na Hemmer-Hertově světě. Celá událost začala úderem sedmé hodiny večerní. Všechny osm účastníků se postavilo s číši zlatohnědého moku kolem těžkého dubového stolu uprostřed hostince U Freddyho a Karel Rose, devětasedmdesátiletý stařík shrbené postavy, ale ohnivého pohledu, pronesl slavnostní přípitek.

"Vážení přátelé," pravil, "zahajuji tímto poslední celovesmírný SF con. Vzdejme hold světům minulým i budoucím!"

Dopili. Čestný host posledního conu, výčepní Ezechiel, posbíral püllitry a odkráčel k barovému pultu. Ostatní se pohodlně uvelebili kolem stolu. Kromě důchodce Karla Rose tu ještě byl mladý farmář z jižní polokoule, Anton Andronov, inženýr Georg Husting a manželé Briskovi z hlavního města a manželé Hornerovi z Oblasti 2, planety vzdálené od Hemmer-Hertova světa necelých dvacet světelných let.

Manželé Hornerovi byli, stejně tak jako výčepní Ezechiel, čestnými hosty conu. Důvody pro udělení tohoto titulu byly ale v obou případech diametrálně rozdílné. Ezechiel se uvolil celou akci sponzorovat a zajistit občerstvení, za což mu byl udělen onen čestný titul a příslib, že mu Karel Rose vypomůže s daňovým přiznáním za uplynulý kvartál.

Hornerovi, to byla ovšem jiná sorta! Protože HemmerHertův svět, farmářská a až dojemně nezajímavá planeta, nepatřil k turisticky vyhledávaným cílům, první turisté po pěti letech, manželé Hornerovi, byli všude vítáni.

Jejich přítomnost na planetě vlastně přinutila Karla Rose, aby poslední con uspořádal o rok dříve, než měl původně v plánu. Taková příležitost se nesměla propásnout. Hornerovi jeho pozvání s nadšením přijali a Suzan Hornerová dokonce zaplatila přenos několika SF filmů po hyper-kanálu z Oblasti 2.

Karel Rose se opět ujal slova. "Na začátek našeho programu je připravena legendární Einsteinova otázka." Pokynul levou rukou směrem k barovému pultu.

Ezechiel se naklonil nad počítačem a aktivoval kartu z Rosovů osobního archivu. Světla potemněla a za chvíli je obklopila strhující podívaná na geniální kompozici Antonia Brustera, holistického umělce z konce minulého století.

Ani ta spousta let, které uplynuly od vzniku tohoto díla, neubrala na jeho impozantnosti a kráse. Na smysly všech zúčastněných záutočil vznikající vesmír - ztemnělým lokálem se přehnal inferno velkého třesku.

Georgu Hustingovi se zatočila hlava. Vlasy mu vlály v iontové bouři a začala mu být zima. Odněkud se vynořila hudba. Zprvu tichounce přicupitala k boltcům diváků a nerušila je při pozorování vzniku historie, ale za chvíli opakující se téma přilákalo pozornost a vybuchlo v komplikovanou melodickou linku. Mrazivé tóny flétny se provrtávaly pokožkou a zasahovaly srdce a mozky přihlížejících.

Znenadání se před jejich očima objevila Země. Snegli se závojem těžkých mraků vstříc povrchu a sledovali vulkanické erupce, doprovázené klikaticemi rozkacených blesků. Cítili ozón a síru. Pokožka jim lepila a hudba zrychlovala, až se zdálo, že srdce, které ji následovalo, nevydrží ten nápor a praskne.

Alexandra a Dolmer Briskovi sledovali podívanou s otevřenými ústy. Drželi se za ruce a málem by zapomněli dýchat. Připadalo jim, že se vznášejí v kosmu. Dolmer Brisk si vzpomněl na simulační boxy v restauracích hlavního města, ale jejich brutální přímočarost a jednoduchost se nedala s touto zaprášenou starožitností srovnávat. Jeho myšlenky ale nezůstávaly dlouho nezávislé. Pohyb hmoty na gigantické scéně ho opět vtáhl do děje.

Jen Karel Rose seděl v křesle uvolněně a povzneseně se usmíval. Einsteinovu otázku viděl snad tisíckrát a znal ji na zpaměť. Nemohlo ho už nic překvapit. Nebo téměř nic. Na kolotoči změn nyní bylo vidět města a široké silnice. Obraz se zrychlil, ale hudba naopak zpomalila. Občas ucítili jedovatý smog a slzely jim oči. Třeli si zpcené dlaně o kolena a připadalo jim, že si odírají kůži o smírkový papír.

Obloha se zatáhla a nastala noc. Ale záře velkoměsta dostatečně osvětlovala svět plný plíživých zvuků. Pavel Horner měl pocit, že ho někdo sleduje temnou uličkou a bojácně se ohlížel. Anton Andronov si prohlížel podivnou architekturu města a tajil dech.

Hudba opět vybuchla a oni se vznesli. Vzduch chladl a krev tuhla v žilách. Osvobozující pohled na svobodné hvězdy vystřídal tíživou temnotu městské periferie. Kolem se prohnala vesmírná sonda. Otáčela se kolem své osy a sála do svých křídel sluneční energii.

Obraz se rozostřil a hudba se jako by nadechla. Pomlka netrvala dlouho, ale to napětí bylo nesnesitelné. Následující okamžiky odhalily kosmické lodě mířící do všech koutů Galaxie. Zářivé a jiskřivé barvy omotávaly veselé obličejy šťastných a vzrušených lidí.

Kosmické lodě zmizely, hudba utichla a v myslích všech zúčastněných zněla jediná otázka: "Jak tohle všechno skončí?"

Světla v lokále se rozsvítila.

Chvíli bylo absolutní ticho, načež se rozpoutal bouřlivý potlesk. Einsteinova otázka byla plná agitačních podprahových vjemů, byla konečnou zkomponována na podporu volební kampaně senátora Wrena Kouliase na Marsu, ale ani to, že ještě za týden budou všichni, kromě imunního Karla Rose, přemýšlet, kdo je to ten Koulias a proč by měli dát hlasy jemu a ne Davidu Wardrobovi, neubíralo na její působivosti.

Ezechiel jim donesl plné püllitry a postavil na stůl mísy vybraných lahůdek.

Přitukli si a zhluboka se napili.

"Bylo to fantastické, Karle," řekl Georg Husting a utřel si pěnu z úst.

"To ano, sehnal jsem to v dvaadvadesátém roce na uniconu na Altaru." Karel se odmíchl a zahleděl se přes propast ztracených let. "Byl to vlastně předposlední SF con. Bylo to velkolepé. Asi dva tisíce lidí z Deftonu 3 přiletěly s vesmírnou lodí Enterprise. Byla dokonalá, překrásná. Každý detail byl věrný."

Suzan Hornerová se zamyslela. "Víte," začala jakoby omluvně, "nikdy jsem se o to nezajímala, ale připadá mi nepochopitelné, že zájem o SF, který přežil dvacet tisíc let, tak náhle uvadl. Kam se poděli ti lidé, co přiletěli na Altar v bájně vesmírné lodi?"

"Umřeli," řekl prozaicky Karel Rose.

"Já si myslím, že uni-con na Altaru byla už jen křeč. Ano, byl velkolepý, ale byla to hranice, za kterou už nemohl nikdo jít," řekl Georg Husting. "V dnešním světě není pro SF místo. Zmizely všechny důvody pro existenci toho subkulturního fenoménu."

"Plně s tebou souhlasím, Georgi," řekl Anton Andronov. "Virtuální simulátory nám dokáží ukázat jakýkoli svět, a to v dnešní individualistické době plně stačí."

Dolmer Brisk si odkašlal a sytým hlasem pravil: "Na tisícovce planet lidstvo prošlo složitým vývojem a jen málo z extrapolací SF mělo kdy k realitě opravdu blízko. Jako vědecká metoda tedy SF zklamala. Dále mohla nabídnout jen zábavu a únik od reality, ale jak už řekl Anton, dnes existuje tisíc lepších způsobů, jak uniknout realitě."

Alexandra Brisková se potichu zasmála a dodala: "Třeba žít na Hemmer-Hertově světě."

"A etické a filozofické otázky světa zůstanou i bez SF," dokončil svoji myšlenku Dolmer.

"Je mi padesát dva," řekl Ezechiel, "a o tom SF jsem slyšel mluvit akorát vás, teda hlavně Karla. Ale nemůže to být tak, že to vaše SF přestalo existovat proto, že se to stalo nedílnou součástí našeho života?"

"To je vlastně pravda," vykřikl Pavel Horner.

Karel Rose se roztržitě chytil za šedivý vous.

"Kosmické lodě, simulátory, Galaktický Svaz - je to tady všechno. Karel mi dával číst pár obludně starých knih a pravda, detaily se liší, ale podstata zůstává."

Ezechiel vstal a donesl další pití.

"Přátelé," řekl Karel Rose a pozvedl ruce. "Nerad bych, aby se naše setkání dále odvíjelo v duchu vysvětlování historického vývoje. Vše takzvaně vědeckofantastické je mrtvé a na nás je, abychom mrtvého vzpomněli v dobrém a uspořádali na jeho počest velkolepou pohřební hostinu!" Sám šel příkladem, naplnil si ústa pečeným masem malých krabů a hojně upíjel piva.

"Dobrá," řekla Alexandra Brisková a pokývala hlavou. "Vzpomínám si najedno tříděčko, které vyprávělo o marném hledání mimozemských civilizací. Jmenovalo se to Dohled. Příběh byl vyprávěn z pohledu fanatického podnikatele, který utratil všechny své prostředky při pátrání po cizích inteligencích..."

"Taky jsem to asi viděl," podotkl Anton Andronov.

"Pointa spočívala v tom, že kdesi ve vesmíru žila rasa, která se soustavně zabývala zametáním stop po inteligentních bytostech. Lokalizovali přes dvacet rozdílných inteligentních ras. Chytali jejich vesmírné sondy, rušili jim vysílání. Dělalí to proto, aby si udrželi moc nad svým teritoriem a svým nepřítelům neposkytli žádnou šanci. Ve smyslu starého přísloví - rozděl a panuj."

"Můj otec mi vyprávěl," ujal se slova Karel, "že jeho děd byl na legendárním Death Star conu. Podle jednoho prehistorického filmu, který se jmenoval Hvězdné války, byla postavena bitevní pevnost Hvězda smrti, na které con proběhl. Díky Suzan budeme moci tento klasický film promítat na závěr našeho setkání."

Suzan Hornerová se začervenala a sklopila oči. Její manžel jí něco zašeptal do ucha a ona se přidušeně zasmála.

Pivo teklo proudem a nálada v lokále, pro dnešek uzavřeného pro veřejnost, byla výborná.

Karel Rose líčil, co pro něj znamenala SF v jeho mládí, a po vzoru jeho konfese se vyzpovídal i Georg Husting a Alexandra Brisková.

Pak si zahráli slovní hru. Hledali slovní spojení, jejichž zkratka byla SF. Vyhrála Suzan Hornerová s dvouslovím -Starý Fusekle-.

Ezechiel donesl další püllitry a Karel Rose vyndal z příručního kufříku dvě stě let starou strategickou hru. Hrála se v prostorovém tanku a šlo o souboj vesmírných lodí. Nejdříve hráli všichni společně proti počítači, ale protože nebyli zkušení, a ani Karlův um je neochránil, vždy prohráli, a tak zahájili turnaj dvojic. Každý chtěl samozřejmě být v týmu s Karlem, ale ten si v zájmu zachování fair play vypnul zadní a boční urychlovače.

Všichni se výborně bavili. Lákala je jednoduchost a naivnost té hry. Nakonec vyhrál Georg s Alexandrou.

Aby se trochu osvěžili, vyšli na chvíli na čerstvý vzduch. Noc voněla a sametově kryla ztichlou krajinu.

Dolmer Brisk vytáhl z kapsy inhalátor a předtím, než si dal do nosu, nabídl dávku i ostatním.

Pavel Horner si zapálil doutník a zamyšleně pozoroval oblohu. "Okolo támhleté hvězdy obíhá Oblast 2."

"A támhle je Altar, Slunce a Oko," vypočítával Georg.

"Jak tady říkáte tamhle tomu souhvězdí?" zeptala se Suzan Karla. Karel se zamyslel. Nevzpomínal si, že by se někdo obtěžoval pojmenovat souhvězdí na obloze Hemmer-Hertova světa. "Třeba Prasátko," řekl a začal se smát.

Pavel Horner se opřel o sloup na zápraží. "Má to být nějaký symbol, že se poslední setkání fanoušků science-fiction koná na zemědělské planetě?"

Anton se usmál. "Nenech se ošálit, Pavle," zvedl ruku a ukázal na pohybující se tečku na nebi. Satelit si nekompromisně razil cestu mezi hvězdami. "Jak řekl Ezechiel, žijeme v budoucnosti, technice neunikneš."

Karel Rose zkontroloval čas. "Pojďte, přátelé, čeká nás důkaz o tom, že nejsme ve vesmíru sami."

Vrátili se dovnitř. Pochoutky na stole byly doplněné a poháry o sebe vesele zvonily. Napojili počítač na holotank.

Karel rozeslal pozvánky na con po celém kosmu, ale nikdo nepřijel. Nicméně pár zvědavců slíbilo, že aspoň zavolají.

První byl Petr Brisk. "Ahoj mami," pozdravil Alexandru a kývl na tátu Dolmera. "Jak se vede? Kdy se vrátíte?"

Georg Husting pozvedl obočí a usmál se. Dolmer se k němu naklonil a zašeptal: "Nechali jsme ho u babičky, asi ho to tam moc nebaví."

Zavolal jen jeden člověk z Aldebaranu 5, ale byl to omyl.

"To je příznačné," prohlásil Ezechiel. "Nejsme sice ve vesmíru sami, ale o nás zrovna zájem není."

Nikdo z toho ovšem nebyl smutný. Objem vypitého piva a zkonsumovaných (občas zdraví přímo škodlivých) pochutin vylučoval zklamání.

Dolmer si dal další dávku.

"Přikročme k dalšímu bodu našeho programu," řekl po chvíli Karel.

Ezechiel zapnul stropní projektory. Jeden z filmů, obstaraných díky devizové solventnosti Suzan Hornerové, mohl začít.

Když byl film v nejlepším, otevřely se dveře a do lokálu někdo nahlédl.

"Nerušit," zasyčel Ezechiel. Dveře se neochotně zavřely.

Film skončil a oslava pokračovala. Konverzace se zpomalovala, jak zúčastněným těžkl jazyk a oční víčka. Nejčilejší byl Dolmer Brisk, podporovaný dávkami z inhalátoru. Karel Rose spal schoulený v křesle a jeho staré vráscité tělo budilo soucit.

Dveře lokálu se opět otevřely. Někdo opatrně nahlédl dovnitř.

"Zdravím vás, přátelé," pozdravil zářivě žlutý tvor u dveří.

Anton Andronov se tím směrem podíval. "Jsi to ty, Jeffe?"

Zakalený zrak ho zradil, nedokázal zaostřit. "Máš dobrou vohoz, přišel sis z nás dělat srandu?"

I pozornost ostatních se soustředila na postavu u dveří.

"Jsem vyslanec Kar-Hera Velikého, vládce hvězdokupy vámi nazývané M13. Přináším vám jeho pozdravy. Zachytili jsme vaše vysílání. Mým úkolem je navázat spolupráci s vaší rasou..."

"Jeffe, nech si ty kecy, moc ti to nejde," odbyl ho Anton a věnoval se püllitru.

Android stál smutně u dveří a odříkával už po dvoutisícistopadesáté poselství lidem Mléčné Dráhy. Posteskl si, že navštívil skoro všechny světy ovládané lidmi, ale že ho nikde nevyslyšeli a pokládali ho jen za hloupý žert.

Nikdo mu nevěnoval pozornost. "Myslel jsem, že alespoň fanoušci SF budou zvědaví na můj příběh," škytal android.

"Tvůj příběh, Jeffe, není moc originální," setřel ho Anton.

Probudili Karla a zahráli si ještě jednou tu dvě stě let starou strategickou hru.

Android u dveří zopakoval svoje poselství ještě pětkrát, ale když si pustili Hvězdné války, přepnul se na standby mód a jeho vnější aktivita ustala. Jeho mozek usilovně analyzoval prožité roky mezi lidmi a nemohl přijít na to, kde udělal chybu. Musela to být jeho chyba. Lidé určitě stáli o kontakt, proč by jinak vysílali ke hvězdám svá poselství. Pravda, jejich poselství bylo nějakých dvacet čtyři tisíce let staré, ale přece se nemohli tak změnit.

Android byl unavený a bezradný.

V poledne, když se probudili, ho našli stát u dveří.

"Co to je?" divil se Karel.

"Nejdřív sem myslel, že je to Jeff od nás z farmy, ale jak tak na to koukám, tak je to nějaká plechovka," prohlásil Anton a cvrnkl do oceloplastové hrudi androida. "Asi si z nás chtěl udělat srandu. Jeff je už takovej, do každého reje. Ale moc se mu to nepovedlo, ten robot se mu zasek a furt opakoval to samý." Anton si odkašlal a nakřáplým hlasem, kterým se snažil imitovat androida, promluvil: "Jsem velvyslanec jeho božského veličenstva, které ovládá půlku známého vesmíru a šedesát osm dimenzí vesmírů neznámých. Přináším vám svoje Poselství," hlas mu přeskočil. "A tak dál..."

Ezechiel androida obcházel a přemýšlel. "Dalo by se to použít jako reklama. Pěkně se to leskne."

Dolmer Brisk se držel za hlavu a polykal uklidňující prášky. Pavel se Suzan stáli opodál a líbali se. Georg a Alexandra dopíjeli zteplalé zbytky.

"Postavím to na zápraží a dám na to reklamní ceduli," rozhodl Ezechiel. "Antone, vyříd' Jeffovi, že je šikovnej."

Účastníci posledního celovesmírného SF conu se srdečně rozloučili a popřáli si mnoho štěstí.

"Hele," ukázal Ezechiel před sebe k nejbližšímu stavení. "Ať je ta kraksna kohokoli, ať s ní kouká vypadnout Birgsovi ze zahrady, nebo to špatně dopadne! Jo a Karle," připomněl Rosovi, "nezapomeň zejtra. Uděláme ty daně..."

ilustroval Karel Zeman